

Tatiana de Rosnay

Morgen zal het beter gaan

Vertaald uit het Frans door Barend de Voogd

Ambo|Anthos
Amsterdam

Candice was aan de late kant toen ze haar zoon ging ophalen van de kleuterschool aan de rue de l'Espérance. De staking was al weken in volle gang en overal heerste irritatie. Op de door de motregen glad geworden stoep deden de voetgangers hun best de fietsers en de scooters te ontwijken. Het was dringen geblazen om van de ene naar de andere kant te komen. Verkeersopstoppingen en claxons. Geen openbaar vervoer. De mensen waren gespannen en foeterden op elkaar. De beledigingen vlogen over en weer. Iedereen was geïrriteerd; Candice ook. Ze liep nu al een uur vanaf de place de la République. Gelukkig zou de terugweg met Timothée kort zijn; ze woonde maar enkele minuten van school, in de rue des Cinq-Diamants.

Vanaf de Seine liep ze langs de boulevard de l'Hôpital, die uitkwam op de place d'Italie. Nog zo'n tien minuten, dan zou ze er zijn. Bij het kruispunt stond een compacte menigte voor het rode licht te wachten. Opeens maakte een auto een slingerbeweging en raakte iemand die vlak voor Candice stond. Ze hoorde een kreet, een vrouwenstem, en zag een tengere gestalte de lucht in gaan als een kledingstuk dat door de wind wordt meegevoerd. Gierende remmen, de klap, kreten van afgrijzen. Het was somber weer, het zicht was slecht, maar de omstanders begonnen meteen met hun mobieltjes te filmen. Ze bleven staan in plaats van te hulp te schieten.

Candice boog zich over het lichaam op de grond. Ze zag verwarde blonde haren, bloed, een spits en bleek gezicht. Iemand riep: 'Ze is dood!' De bestuurder van de auto mompelde snikkend dat hij niets gezien had. De menigte verdrong zich rond de onbekende vrouw die daar languit lag, maar er was niemand die iets deed. Candice knielde neer op de natte stoep.

'Kunt u me horen, mevrouw?'

Het slachtoffer moest minstens vijftig zijn. Haar ogen waren groot en zwart.

'Ja,' antwoordde ze met heldere stem, 'ik kan u horen.'

Ze droeg een elegant gesneden zwarte mantel, een gele zijden sjaal.

'Iemand moet een ambulance bellen!' schreeuwde een vrouw boven hen. 'Kijk eens hoe haar been erbij ligt.'

'Nou, bel dan, verdomme!' brulde een man.

De menigte was weer in beweging gekomen, als een vreemde, chaotische bijenkorf. En nog steeds stonden er mensen te filmen. Candice smeekte ze te stoppen; hoe zouden zij het gevonden hebben als hun moeder daar gelegen had, of hun zus?

'Hulp is onderweg, maakt u zich geen zorgen. Alles komt goed.'

Ze probeerde de vrouw gerust te stellen met de woorden die zij had willen horen als de rollen omgedraaid waren geweest.

'Dank u... Dank u wel.'

Het slachtoffer sprak langzaam, alsof elk woord pijn deed. Haar huid leek doorzichtig. Haar ogen lieten die van Candice niet los. Ze probeerde haar handen te bewegen, maar dat lukte niet.

'Alstublieft... Kunt u kijken...'

Candice boog zich voorover. 'Wat zegt u?'

'Mijn oorbellen... Ik heb ze van mijn vader gekregen. Ze zijn me dierbaar. Het voelt alsof...'

Candice zag een oorbel aan haar rechteroor, een parel. Niets aan haar linkeroor. Het sieraad moest gevallen zijn.

'Alstublieft... Zoek... Zoek...'

Aarzelend schoof Candice de blonde haren opzij; er lag geen oorbel onder, ook niet ernaast.

‘Niet aanraken!’ schreeuwde een vrouw.

‘Voorzichtig!’ zei iemand geërgerd, rechts van haar. ‘Wacht tot de ambulance er is!’

Candice deed haar best kalm te blijven. ‘Ik zoek haar oorbel! Een parel. Kijk eens onder jullie voeten.’

De nieuwsgierige toeschouwers gingen aan de slag. Ze gebruikten de lampjes van hun mobiele telefoons om het asfalt af te speuren. Iemand riep: ‘Ik heb ’m!’ Eerbiedig reikten ze haar het minuscule kleinood aan. Candice legde het in de ijskoude handpalm van de vrouw.

‘Kunt u...’ fluisterde de dame. Ze gebaarde.

Candice bevestigde de parel aan haar linkeroorlel.

‘Mijn vader is er niet meer,’ vervolgde het slachtoffer met zwakke stem. ‘Hij gaf me die oorbellen tijdens de laatste kerst die ik nog met hem heb doorgebracht.’

Candice legde een hand op haar mouw. ‘Spaar uw krachten, mevrouw.’

‘Ja... Maar het doet me goed met u te praten.’

Candice voelde een steek van medelijden. Ze glimlachte naar de vrouw. Het leek wel alsof de hulpdiensten er eeuwen over deden. Het werd steeds kouder en de regen bleef maar vallen. De lucht was zwaar, vochtig, vervuild. Wat een afschuwelijke plek om te sterven, dacht ze. Hier het loodje leggen, op dit vierkante stukje nat asfalt, tegenover de schreeuwerige neonlichten van moderne flatgebouwen, met in je neusgaten die pestlucht van een door verkeersopstoppen verzadigde metropool. Maar zulke gedachten zouden die arme vrouw nog ongeluk brengen; Candice concentreerde zich dus maar op Timothée die nog bij de opvang was, op de boodschappen voor het avondeten, op Arthur die haar vanavond zou komen opzoeken en op de uitputtende geluidsopnames van die dag, die door de stakingen en de afwezigheid van sommige van

haar collega's nog lastiger waren geworden.

Candice wierp een blik op de benen van het slachtoffer. De verwonding zag er zo afschuwelijk uit dat ze snel haar blik afwendde.

‘Maakt u zich geen zorgen, ze zijn zo hier. Ze brengen u naar het ziekenhuis. U zult zien, ze gaan u helpen. Ze zullen u verzorgen.’

Ze gebruikte haar mamastem, de stem die ze ook gebruikte om Timothée, drie jaar oud, gerust te stellen. Deze onbekende vrouw moest de leeftijd hebben van haar eigen moeder of was misschien nog ouder. Ze wist niet of ze haar kon horen, of haar woorden haar goeddeden. Ze durfde haar niet meer aan te raken.

‘U bent zo aardig... Dank u...’

Haar woorden waren nu niet meer dan fluisteringen.

Rondom hen zwol het tumult aan: stemmen, het verkeer en in de verte een sirene.

‘Hooft u? Ze komen eraan!’

Nog altijd dat lijkwitte gezicht, roerloos, nat van de regen. Het was misschien al te laat. Candice had zin om te huilen, maar ze probeerde zich goed te houden. Een onbekende! Een vrouw van wie ze zelfs de naam niet wist. Onwillekeurig zag ze het steeds opnieuw gebeuren: het lichaam dat die enorme smak maakte, het geluid toen ze viel, haar doodse trekken, haar tere, verschrompelde handen.

Het slachtoffer mompelde: ‘Alstublieft, hoe heet u?’

Een brandweerman vroeg Candice op te staan en opzij te stappen. Iedereen moest achteruit.

De hand van de vrouw greep met een verbazingwekkende kracht haar mouw vast. Haar zwarte ogen, net twee bodemloze putten.

Candice antwoordde: ‘Candice Louradour.’

‘Wat een mooie naam. Ik dank u. Voor alles.’

Haar lippen waren krijtwit. Candice werd weggeduwd en de verplegers vormden een haag rond de gewonde vrouw; brancard, verzorging, zuurstof. Candice zag hoe een van hen fronste toen hij

de beenwond ontdekte. 'O shit!' liet een jonge ambulancemedewerkster zich ontvallen.

Ze deden hun werk in stilte, methodisch. Hun gezichten stonden ernstig, hun gebaren waren secuur. Slangetjes, een zuurstofmasker, een isolatiedeken; de vrouw werd volkomen aan het zicht onttrokken. De politie arriveerde en voerde de huilende bestuurder af. Een van de brandweerlieden vroeg naar de handtas van het verkeersslachtoffer. Candice inspecteerde het wegdek. Tevergeefs. De omstanders haalden hun schouders op. Niemand wist waar haar tas gebleven was.

'Iemand moet hem gepikt hebben,' mompelde een jongeman.

'Schandalig!' riep de vrouw links van hem.

Candice vroeg een van de verplegers waar ze haar naartoe brachten. Het Cochin-ziekenhuis. Daarna stelde ze de gevreesde vraag: gaat ze het redden? Geen antwoord. Deze vrouw zonder naam vertrok naar de spoedeisende hulp, zonder vrienden of bekenden, zonder iemand die voor haar zou zorgen. En misschien zou ze het niet redden.

Het motregende nog steeds. De menigte had zich verspreid. Candice stond alleen op de stoep, omringd door de schrille klanken van de claxons. Iedereen was weer zijns weegs gegaan. Iedereen was haar alweer vergeten, die dame, die omvergereden onbekende vrouw. Ze zou veranderen in een gespreksonderwerp voor bij het avondeten, een anekdote. Timothée zat op zijn moeder te wachten, Candice zou heel erg te laat zijn. Toch aarzelde ze niet: ze begon te lopen, maar niet in de richting van de school. Ze pakte haar mobiel, belde Arthur en vertelde hem dat ze op weg was naar het Cochin-ziekenhuis. Hij reageerde verrast.

'Er is een vrouw aangereden, pal voor mijn neus. Ze is gewond. Jij moet Timothée gaan ophalen, alsjeblieft!'

'Ken je haar, die vrouw?'

'Nee! Ze is helemaal alleen. Haar been... Het was verschrikkelijk... Ik moet ernaartoe, er zijn voor haar, voor...'

Arthur baalde, ze voelde het. Maar Candice wist dat ze op hem kon rekenen. Hij had de sleutels van het appartement, ook al woonden ze officieel niet samen. Hij sliep drie of vier nachten per week bij haar. Arthur werkte in een start-up vlak bij de school van Timothée. Hij stemde toe: ze zouden elkaar later zien en hij zou ook de boodschappen doen. Candice bedankte hem en haastte zich verder.

Het ziekenhuis lag twintig minuten lopen verderop, via de avenue des Gobelins en de boulevard Arago. Ze trok haar capuchon over haar hoofd en liep stevig door. De kou sneed in haar wangen. Haar voeten waren nat. Ze was veel liever thuis geweest, in de warmte, bij de jongens, maar ze had het gevoel dat ze móést gaan. Ze zou niet lang bij die dame blijven, alleen even horen hoe het ging.

Het was rustig op de afdeling spoedeisende hulp. Candice legde uit wat ze kwam doen. Nee, ze wist niet hoe het slachtoffer heette. Een blonde vrouw, ergens in de vijftig, geschept door een auto op de place d'Italie. Ze vroegen haar plaats te nemen. In een hoekje zat een vrouw te knikkebollen. Een andere vrouw, tegenover haar, hield haar hoofd tussen haar handen geklemd.

De tijd verstreek.

Wachten in het ziekenhuis riep herinneringen op aan de dood van haar vader. Die geur was haar zo bekend en zo onverdraaglijk. Ze herleefde de laatste ogenblikken van haar vader. Hij was zevenenvijftig en binnen een paar weken overleden aan Covid-19, tijdens de tweede golf in oktober vorig jaar. Ze had sinds zijn dood geen voet meer in een ziekenhuis gezet. Ze voelde het verdriet en de angst weer in zich opkomen.

Wat voerde ze hier nu uit, eigenlijk? Waarom zou ze zich druk maken om een vreemdelinge, iemand die ze niet kende? Had ze niet beter naar huis kunnen gaan na het vertrek van de ambulance?

Haar gedachten dwaalden af naar Arthur en Timothée. Ze had

geluk met een man als Arthur in haar leven. Julien, de vader van Timothée, en Candice waren met wederzijdse instemming uit elkaar gegaan toen haar zoontje nog geen achttien maanden was. Arthur was erin geslaagd haar weer gelukkig te maken.

De minuten verstreken. Ze deed haar oortjes in en startte de muziek op Deezer. Haar benen bewogen haast onmerkbaar mee. Arthur moest Timothée al in bad hebben gestopt en pasta voor hem hebben gemaakt. Waarschijnlijk was hij nu een verhaaltje aan het voorlezen voor het slapengaan. Een man met een wasbleek gezicht ging verderop in een stoel zitten. Nog steeds geen nieuws. Candice luisterde naar het hele album van Angèle, een van haar favoriete zangeressen. Ze stond op het punt te vertrekken toen een arts in een groen shirt verscheen. Ze deed snel haar oortjes uit. Was zij hier voor de aangereden persoon op de place d'Italie? Ze knikte.

‘De conditie van de patiënte is stabiel,’ zei hij.

‘En haar been?’

Hij vertrok zijn gezicht. ‘Lastig.’

Stilte.

Candice vroeg of de gewonde lang in het ziekenhuis zou moeten blijven.

‘Voorlopig houden we haar hier. Bent u haar dochter?’

‘Helemaal niet. Ik was getuige van het ongeluk. Ik stond vlakbij toen...’

‘Ik begrijp het.’

‘Hebben ze haar tas teruggevonden? Haar papieren?’

‘Nee, niets. We weten haar naam niet.’

‘Herinnert zij zich die niet meer?’

‘Ze is onder verdoving. We houden haar zo, voor vannacht.’

Candice dacht aan de oorbellen, die een cadeau van haar vader waren geweest, en aan haar sjaal, haar elegante mantel. Vanmorgen, toen die vrouw haar kleren uitzocht, had ze geen idee gehad van wat haar vanavond zou overkomen. Ergens waren mensen die nog niet wisten dat ze een ongeluk had gehad, dat ze vanavond

niet thuis zou komen en ook niet de avond erna. Ze wisten nog van niets. Er was misschien een echtgenoot die op haar wachtte voor het avondeten, die nu op zijn horloge keek. Kinderen die zich afvroegen waar ze was. Haar mobiele telefoon die maar bleef overgaan, de bezorgdheid van haar naaste familie. Waarom raakte haar dat toch zo?

‘Wat moet ik doen om op de hoogte te blijven?’

De assistent gaf haar een vel papier. Ze kon dit nummer bellen, morgen aan het einde van de ochtend, en vragen naar de toestand van de patiënte in kamer 309.

Candice liep door de regen naar huis. De straten waren leeg. Het was laat. Toen ze voor haar eigen huis stond voelde ze zich uitgeput. Er scheen licht achter de twee ramen op de hoogste verdieping, geruststellende lichtbakens die haar de weg wezen. Arthur wachtte op haar in de woonkamer. Haar zoontje sliep allang en had goed gegeten. Haar vriend omhelsde haar, troostte haar, kustte haar natte haren. Ze probeerde het afschuwelijke ongeluk te beschrijven, maar ze vond de woorden niet. De tranen stonden in haar ogen.

‘Je bent ook zo gevoelig, Candice. Je maakt je veel te druk om anderen.’

Hij had haar dat vaker gezegd. Ze zweeg en vlijde zich tegen hem aan. Met zijn lippen tegen de zijkant van haar gezicht mompelde Arthur dat haar moeder geprobeerd had haar te bereiken, op de vaste telefoon.

Candice had op de terugweg niet eens op haar mobiel gekeken. Ze had alleen aan haar gedacht, aan die onbekende vrouw. Alleen, zonder vrienden of familie.

De volgende morgen, toen Candice in dezelfde aanhoudende regen naar studio Violette liep omdat er nog steeds geen openbaar vervoer was, belde ze haar moeder op. Ze kreeg het antwoordapparaat en liet een bericht achter. Sinds het overlijden van hun vader zorgde vooral haar oudere zus Clémence voor haar. Zij woonde in het appartement ernaast, in de rue d'Alésia, en ging geregeld op bezoek met haar jonge kinderen. Hun moeder, Faustine, leek nog geen vijftig; mensen dachten vaak dat ze hun oudste zus was.

Aan het einde van de ochtend zonderde Candice zich af in de keukenhoek en belde het Cochin-ziekenhuis. Een vrouw met een verveelde stem nam op. Kamer 309? Ze vroeg haar even te wachten. Daarna zei ze: 'De patiënte is aan het uitrusten. Alles gaat goed.'

'En haar been?'

'Ze gaan opereren.'

'Dus toch?'

'Meer weet ik niet. U kunt met dokter Sindon praten als u wilt. Bent u de dochter van de patiënte?'

'Nee. Ik was er alleen maar bij. Bij het ongeluk.'

'Bel morgen terug. Dan weten we meer.'

'Ja, dank u. Kan ik ook mijn nummer achterlaten? Voor het geval dat... Als er helemaal niemand voor haar belt.'

Ze verslikte zich in haar eigen woorden. De verpleegster noteerde zonder commentaar haar mobiele nummer.

Op de automatische piloot wikkelde ze die dag haar taken af. Candice hield van haar werk; ze was geluidstechnicus bij studio Violette, een bedrijfje dat gespecialiseerd was in het opnemen van podcasts en luisterboeken. Candice deed de geluidsopnames en coördineerde de montage en mixage. Meestal kwamen er acteurs naar de studio om de teksten van anderen in te spreken. Soms spraken de schrijvers die zelf in, met hun eigen stem. Dat waren haar favoriete ogenblikken. Sommige auteurs deden het beter dan andere; ze wist hoe lastig het is iets hardop voor te lezen. Soms lukte het haar niet om in het verhaal te komen, dan luisterde ze alleen naar de stem van degene die voorlas en corrigeerde hier en daar een slecht uitgesproken, half ingeslikt of onverstaanbaar woord. Op andere momenten werd ze meegesleept en zelfs ontroerd door de voorgelezen tekst. Dan eindigde ze haar opnamesessie in tranen. Haar collega's, Luc en Agathe, maakten er milde grapjes over.

Candice was 's avonds nog met een actrice aan het werk toen er op haar mobiel, die ze in de studio altijd op stil zette, een sms verscheen.

Goedendag, wilt u alstublieft het Cochin-ziekenhuis terugbellen op dit nummer?

Dr. Roche
Praktijk van dokter Sindon

Ze popelde van ongeduld, maar moest wachten tot het einde van de sessie voor ze terug kon bellen. De actrice vond haar vast heel voortvarend die avond; gewoonlijk praatte ze na afloop van de opname graag nog wat na.

Een mannenstem, ditmaal. Ze zei: 'Goedenavond, u spreekt met Candice Louradour. Ik heb een sms ontvangen.'

‘Dank voor het terugbellen. Er heeft zich nog geen familie gemeld voor de patiënte.’

‘Is ze weer bij bewustzijn?’

‘Ja, maar ik bel eigenlijk omdat dit u aangaat.’

‘O?’

Candice was achteruit gestapt zodat de nieuwsgierige Agathe haar niet zou kunnen horen.

‘Het enige wat de patiënte gezegd heeft was: “Ik wil Candice Louradour graag zien.” Dat bent u, nietwaar?’

Ze bevestigde het met zachte stem.

‘Zou u vanavond willen langskomen in het ziekenhuis?’

‘Om haar te zien?’

‘Ja. Uw komst doet haar misschien goed. Dat is belangrijk, want er is niemand om haar te steunen.’

‘En haar been?’

‘Precies, haar been...’

‘Wat?’

Een gevoel van afgrijzen, opeens.

‘De dokter heeft moeten amputeren. Onder de knie. Ze krijgt een prothese. Ze maken perfecte prothesen tegenwoordig.’

Candice was geschokt. Ze wist niet wat ze zeggen moest.

‘De verwonding was ernstig, maar straks loopt ze weer. Ze zal weer kunnen lopen met haar prothese.’

Candice hing op zonder nog iets uit te kunnen brengen. Agathe vroeg of alles wel goed ging en merkte op dat ze bleek zag. Candice stamelde dat ze slecht nieuws gekregen had. Ze zei, zonder te weten waarom, dat een vriendin van haar een ongeluk had gehad.

Een vriendin.

Het woord bleef door haar hoofd malen toen ze die avond naar het Cochin-ziekenhuis liep. Een vriendin... Eerder een vreemdeling! Waarom ging ze aan het bed staan van een onbekende? Dat eeuwige verlangen te helpen. Altijd klaarstaan om iemand een dienst te bewijzen. Altijd bereid een hand toe te steken. Het was sterker dan zichzelf.

Heel Parijs stond weer in de file; de hoofdstad was aan alle kanten vastgelopen door de staking. Geen regen vanavond, maar duidelijk veel irritatie: gescheld, geschreeuw – en dat zo hard mogelijk. Haar beroep bestond eruit het geluid te beheersen, maar wat ze hoorde viel niet langer te verdragen. Arthur had humeurig geklonken toen ze hem aan de telefoon vertelde dat hij Timothée weer moest gaan ophalen. Toen ze over het geamputeerde been begon, had hij gezwegen; dat raakte hem.

Candice belde onderweg met haar moeder. Ze hoorde haar babbel aan en begon toen over Timothée. Faustine adoreerde haar kleinzoon. Candice verzweeg wat ze op dat moment aan het doen was: dat ze op weg was naar een onbekende in het ziekenhuis. Toen ze ophing, verscheen er een sms van haar zus.

Candi, ik moet met je praten. Belangrijk. Clem

Nieuwsgierig geworden probeerde ze Clémence te bereiken. Ze liet geen bericht achter op haar voicemail, maar stuurde een sms. Ze zou later terugbellen.

De praktijk van dokter Sindon was op de bovenste verdieping van gebouw D. Altijd weer die lugubere gangen, die te felle verlichting en die akelige lucht van desinfecteermiddelen die haar deden denken aan het overlijden van haar vader. Dokter Roche stond haar op te wachten, een man van een jaar of veertig met heldere ogen. Hij vertelde haar dat ze beschermende kleding aan zou moeten trekken. De patiënte was bij bewustzijn maar nog zwak. De operatie was goed verlopen.

Candice bekende dat ze niet zo goed begreep wat ze hier eigenlijk kwam doen.

‘Deze mevrouw is helemaal alleen,’ antwoordde hij, ‘en ze heeft om u gevraagd.’

Ze kon niet geloven dat er zich helemaal geen familie had gemeld. De dokter meende dat het om iemand moest gaan die al-

leen woonde. Ze vroeg hem of de vrouw wist dat haar been was geamputeerd.

‘Ja, en ze weet ook weer wie ze is. Haar tas is door de politie teruggebracht.’

Candice volgde hem naar een garderobe, waar ze in beschermende kleding schoot en haar spullen in een kluisje opborg. De herinneringen aan de dood van haar vader bleven haar achtervolgen toen de dokter de deur opende van een stille kamer vol medische apparatuur. Ze zag een gedaante op het bed liggen, nog veel kleiner, nog veel brozer dan ze zich herinnerde. Candice was bang een glimp op te vangen van de wond, het afgezette been, maar daar zag ze niets van. De patiënte lag onder steriele lakens. Alleen haar gezicht stak erbovenuit, nog altijd even bleek, nog steeds die enorme zwarte ogen.

Ze kwam dichterbij. De blik van de gewonde vrouw klonk zich aan die van haar vast. Ze glimlachte, moeizaam. Haar lippen waren gebarsten, haar huid was uitgedroogd en overdekt met kraaienpootjes. Haar haren waren naar achteren gekamd, asgrijs, minder blond. Ze deed nu ouder aan, zestig jaar, misschien wel meer. Alles aan haar was delicaat. Haar gelaatstrekken, haar hals, haar handen. Ze moest knap geweest zijn.

‘Candice Louradour.’

Haar stem was verbazingwekkend diep voor zo’n broos vrouwtje.

‘U bent gekomen. Dank u.’

Candice wist niet wat ze moest antwoorden. Ze bleef waar ze was, naast dokter Roche. Hij vroeg de patiënte hoe het ging. Zij verzekerde hem dat ze zich beter voelde. Ze was alleen wat draaierig en had een droge mond. De dokter drukte op de bel. Een verpleegster kwam de kamer binnen en bracht wat water.

Na een paar slokjes begon de vrouw opnieuw te praten. ‘Ik wilde u bedanken, mademoiselle. Naastenhulp, dat is zeldzaam tegenwoordig.’

‘Graag gedaan, mevrouw.’

‘Ik heet Dominique. Dominique Marquisan.’

Candice voelde zich in verlegenheid gebracht. Ze wist niet of ze ‘hallo’ of ‘aangenaam’ moest zeggen.

Dokter Roche liet ze alleen. Dominique Marquisan zei niets en toch was de stilte niet ongemakkelijk.

‘Hoe voelt u zich?’ waagde Candice uiteindelijk.

‘Ik ben moe. En ik ben bang.’

Candice antwoordde dat ze het begreep en dat zij in haar plaats ook bang geweest zou zijn. Ze vroeg of ze misschien een familielid kon waarschuwen.

De vrouw sloeg haar ogen neer. ‘Nee, dat heeft geen zin.’

De dokter had gelijk gehad. Ze woonde alleen.

‘Vrienden dan misschien?’

‘Nee, dank u.’

Candice voelde zich machteloos tegenover zoveel eenzaamheid. De patiënte dook er ook niet voor weg, ze accepteerde het.

‘Mijn ouders zijn niet langer in deze wereld.’

Candice had bijna doorgevraagd: een vroegere echtgenoot? Kinderen? Maar ze hield zich in en bracht het gesprek op de bestuurder, de vent die haar had aangereden. De vrouw antwoordde dat ze er niet zoveel van wist. Ze hadden haar niets verteld. Er zou zeker een proces komen en een schadevergoeding. Ze vreesde dat ze hier lang zou moeten blijven. Herstellen en daarna revalideren. Candice was bang dat ze over haar geamputeerde been zou beginnen; ze moest er niet aan denken dat ze daarover moest praten. Ze was als de dood zich onhandig uit te drukken en vocht tegen de neiging een blik te werpen op de lege plek onder de lakens.

‘Hoe oud bent u, mademoiselle?’

‘Achtentwintig.’

‘U lijkt veel jonger. Ik zou u tweeëntwintig, drieëntwintig gegeven hebben.’

‘Dat zeggen ze wel vaker. Soms is het vervelend als je een beetje gezag moet uitstralen.’

‘Mag ik u om een dienst vragen?’

‘Natuurlijk.’

‘Kunt u me mijn tas aangeven, alstublieft?’

Hij stond op de tafel naast het ziekenhuisbed. Candice gaf hem aan.

‘Neem me niet kwalijk, ik heb geen kracht meer. Wilt u hem alstublieft voor me openmaken?’

Het was een middelgrote merktas van marineblauw leer. Candice maakte hem open en er steeg een vrouwelijke poedergeur uit op. Alles was netjes geordend daarbinnen, heel anders dan in haar eigen tas. Ze zag huissleutels, een haarborstel, een portefeuille, een poederdoos, een lippenstift, een klein schriftje, een mobiele telefoon. Deze tas was door de lucht gevlogen tijdens het ongeluk, was ergens anders geland, was zoekgeraakt en teruggevonden, maar had geen enkel krasje opgelopen – terwijl de eigenaresse van de tas een been verloren had.

‘De eerlijke vinder heeft hem naar de politie gebracht. Er zijn dus toch nog goede mensen. Zoals u.’

Een glimlach.

‘En ze hebben niets gestolen?’

‘Nee. Ik heb altijd weinig geld bij me, maar er is niets weg. Goed zoeken, mijn oorbellen zitten er ook in. Helemaal onderin, in een envelop.’

‘Ja, ik zie ze. Wilt u ze hebben?’

‘Kunt u ze meenemen?’

‘Hoezo?’ Candice keek haar aan. Ze begreep het niet.

‘Ik ben bang dat ze gestolen worden.’

‘Als u wilt, kan ik dokter Roche vragen ze in een kluis te doen.’

‘Bewaart u ze voor mij, alstublieft. U kunt ze me teruggeven als... Wanneer het u uitkomt.’

Hoe was het mogelijk dat deze vrouw haar zo vertrouwde? Ze kende haar niet. Ze wist helemaal niets van Candice.

Ze hield de kleine envelop in haar hand. ‘Ik heb thuis geen kluis, weet u.’

‘Ze hebben alleen sentimentele waarde, maar ik zou het vreselijk vinden als ik ze kwijtraakte. Het laatste cadeau van mijn vader.’

‘Ja, dat weet ik nog. Uw laatste kerst met hem.’

‘Maak de envelop open, Candice.’

Ze sprak haar voornaam op een mooie manier uit, met een glimlachje.

Twee grijze parels in een gouden zetting. Ze legde Candice uit dat ze uit Tahiti kwamen. Haar vader had er heel veel moeite voor gedaan; hij had zijn dochter een mooi cadeau willen geven.

Candice dacht aan haar eigen vader, die zo snel was heengegaan. Hij had geen tijd gehad voor laatste cadeaus, niet voor haar zus en ook niet voor haar. Hij was net zo snel gestorven als hij geleefd had. Als haar vader haar zo’n mooi cadeau gegeven had, had ze het ook heel zorgvuldig willen bewaren.

‘Ik zal ze met alle plezier voor u opbergen. Ik zal erop letten dat Timothée er niet mee speelt.’

De patiënte keek verwonderd. Candice legde uit dat Timothée haar zoontje was.

‘Hoe oud is hij?’

Ze antwoordde dat hij drie was.

‘U bent dus getrouwd?’

Candice kon de uitdrukking op haar gezicht niet ontcijferen. Begeerte? Jaloezie? Nieuwsgierigheid?

‘We zijn uit elkaar.’

‘Zo jong en nu al moeder en gescheiden.’

‘Nee, niet gescheiden. We zijn nooit getrouwd geweest.’

Candice waagde een ‘En u?’, want ze begon er een beetje genoeg van te krijgen dat het gesprek alleen over haar ging.

De patiënte zweeg even. Toen, met een bittere glimlach, haast een grimas, verzuchtte ze: ‘Ik? Niets.’

Candice wist niet wat ze achter dat ‘niets’ moest zoeken. Bete-kende het dat ze nooit getrouwd was geweest? Nooit moeder ge-worden? Ze durfde niet verder te vragen en deze vrouw die net een

been verloren had nog langer lastig te vallen. Ze was duidelijk zo alleen.

‘Timothée heeft veel geluk met een mama zoals u. Wat doet u in het leven?’

De patiënte gebruikte soms een beetje ouderwetse uitdrukkingen, zoals in de films uit de jaren zeventig waarvan Candice’ moeder zo hield, met Romy Schneider en Michel Piccoli.

‘Ik ben geluidstechnicus.’

‘Voor de film?’

Candice legde uit wat voor werk ze deed voor studio Violette. De gewonde vrouw luisterde aandachtig, als gegrepen door alles wat Candice vertelde. Ze stelde vragen. Candice antwoordde. Het werd een prettig gesprek. Candice vergat hoe laat het was. Dokter Roche kwam haar ophalen; tijd om naar huis te gaan.

‘Komt u me weer opzoeken?’

Er gloeide zoveel hoop in haar ogen; Candice kon het niet over haar hart verkrijgen om nee te zeggen. Ze beloofde binnenkort terug te komen.

Toen Candice het ziekenhuis verliet hoorde ze haar mobiele telefoon. Haar zus, Clémence. Haar stem had de bevelende klank die Candice zo ergerde. Ze moesten elkaar zien vanavond. Het was belangrijk. Candice vermoedde dat Clémence ruzie had gehad met haar man, dat gebeurde soms, en dat ze opgevrolijkt wilde worden. Of misschien wilde ze haar jongste dochter bij haar kwijt, Nina, die even oud was als Timothée. Candice hielp haar uit de brand zo af en toe.

Candice dacht aan Timothée en aan Arthur die op haar wachtten. Het was al laat. Arthur, die alweer de boodschappen had gedaan en het avondeten had klaargemaakt. Ze kon ze niet in de steek laten, die twee. Ze probeerde haar zus de situatie uit te leggen: het ongeluk, het ziekenhuis, de amputatie. Die arme, eenzame vrouw. En de jongens die wachtten.

Clémence onderbrak haar: ‘Luister, het gaat om papa.’

‘Wat, papa?’

‘Als je niet naar mij kunt komen, kom ik naar jou.’

‘Wacht! Ik kom net uit het ziekenhuis. Nog zeker vijfentwintig minuten voor ik in de rue des Cinq-Diamants ben.’

‘Dan sta ik daar beneden wortel te schieten. Tot zo.’

Van Tatiana de Rosnay verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Haar naam was Sarah
Die laatste zomer
Kwetsbaar
Het huis waar jij van hield
Het appartement
Onvoltooid verhaal
Overspel
Een Parijse affaire
Manderley voor altijd
Obsessie
De familiereünie
Bloemen van de duisternis
Dit leven is van jou

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

ISBN 978 90 263 6159 3

© 2022 Éditions Robert Laffont, Paris

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Barend de Voogd

Oorspronkelijke titel *Nous irons mieux demain*

Oorspronkelijke uitgever Robert Laffont

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Ebru Sidar/Arcangel Images

Foto auteur © Charlotte Jolly de Rosnay

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen